

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/129/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212208622
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2212208622.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej: M. F., nar. XX. L. XXXX, bytom K. Z. H. XXX, o zaplatenie 109 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 25. februára 2013 č. k. 12C/106/2012 - 26 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej a v časti trov konania r u š í a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi 109 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi „trovy“ (správne „náhradu trov“) konania vo výške 58,16 eur na trovách právneho zastúpenia a vo výške 16,50 eur na ďalších trovách, na adresu sídla právneho zástupcu žalobkyne, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. § 52 ods. 1, § 54 ods. 1, § 39, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1 a 2, § 558 a § 879j O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 79 ods. 1 a 2, § 115a ods. 2, § 156 ods. 3 a § 200ea ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení); § 261 ods. 3 písm. d/ a § 497 a nasl. Obch. z. (Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 3 vyhlášky (správne „nariadenia vlády“) č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31. decembra 2008 a poukazom na zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vecne mal za to, že právna predchodkyňa žalobkyne (Tatra banka a. s.) a žalovaná 24. júla 2003 uzavreli zmluvu o úvere vydaním kreditnej karty VISA s peňažným limitom 30.000 Sk (995,82 eur) a ku dňu postúpenia pohľadávky (14. novembra 2006), ktorá je predmetom tohto konania postupkyňa (Tatra banka a. s.) evidovala voči žalovanej podľa výpisu z bankovej knihy dlh 25.411,77 Sk (843,52 eur). Účastníčky uzavreli 28. júla 2010 dohodu o uznaní záväzku, v ktorej sa žalovaná zaviazala dlh vo výške 655,89 eur splatiť v 7 mesačných splátkach po 100 eur, pričom dlh z predmetnej zmluvy predstavoval 209 eur na istine, 209 eur na úroku z omeškania a 126,47 eur na nákladoch inkasného konania a žalovaná podľa žaloby zaplatila od toho času 1 splátku 100 eur dňa 30. júla 2010. Súd prvého stupňa uzavrel, že žalobkyňi bola postúpená pohľadávka voči žalovanej v sume 843,52 eur, žalovaná z nej uznala sumu 209 eur, z toho zaplatila doposiaľ 100 eur, teda nezaplatila 109 eur. S poukazom na to, že žalobkyňa postúpenú pohľadávku nijako nešpecifikovala a špecifikácia nevyplýva zo žaloby ani z predložených listín, nie je zrejmé, z čoho pozostávala (úverová istina, úrok, úrok z omeškania, poplatky, ...) a preto súd prvého stupňa nepriznal úroky z omeškania (vyčíslené ani určené sadzbou), majúc za to, že tu nie je zrejmý dôvod platby, z ktorej bol úrok z omeškania vyčíslený (navyše pri predpokladanom postupe žalobkyne podľa § 566 ods. 2 O. z. v znení do 1. januára 2008) a aký právny dôvod predstavuje uplatnená suma 109 eur. Vo zvyšku postúpenej pohľadávky 109 eur súd žalobe vyhovel, keď zmluvu považoval za platne uzavretú, keďže táto obsahovala zákonom určené náležitosti v zmysle zákonnej úpravy účinnej ku dňu uzavretia zmluvy. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil paušálnymi odkazmi na ust. § 142 ods. 1

O. s. p. a tzv. advokátsku tarifu (vyhlášku č. 655/2004 Z. z. v platnom znení); vecne potom úspechom žalobkyne v konaní a jej trovami uvedenými v odôvodnení.

Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti (o úrokoch z omeškania) podala včas odvolanie len žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti. Namietala, že zo strany súdu prvého stupňa prišlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci, keďže žalobkyňa úroky z omeškania uplatnené v žalobnom návrhu (tzv. petite) dostatočne špecifikovala v žalobe a nárok si uplatnila dôvodne. Dôvodila, že ku dňu postúpenia jej pohľadávky voči žalovanej (14. novembra 2006) postupkyňa dlžnú sumu vyčíslila vo výške 843,52 eur a 28. júla 2010 žalovaná podpísala Dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, prostredníctvom ktorej uznala svoj záväzok voči žalobkyni v sume 655,89 eur s príslušenstvom a po postúpení pohľadávky uhradila 4 splátky po 108,84 eur, 2 po 99,58 eur a jednu 100-eurovú v dňoch 15. decembra 2006, 16. januára 2007, 23. februára 2007, 26. apríla 2007, 5. augusta 2008, 8. septembra 2008 a 30. júla 2010. Mala za to, že žalovaná doposiaľ neuhradila nesplatenú sumu úveru celkom, pričom výšku v dohode uznala a vykonala čiastočné platby, ktoré jej boli na výšku dlžnej sumy započítané a následne zohľadnené aj v rámci úrokov z omeškania. Preukázateľne sa dostala do omeškania, čím žalobkyni vznikol nárok na výšku úrokov z omeškania v zmysle zákonných ustanovení, ktoré si žalobkyňa uplatnila odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky (dokonca až od 18. novembra 2006 a nie 15. novembra 2006), keďže ku dňu vyčíslenia pohľadávky tieto boli vyčíslené v rámci vyčíslenia poskytnutého postupkyňou výpisom z bankovej knihy, a následne zohľadňujúc jednotlivé platby. Nárok na úroky z omeškania je zákonným dôsledkom omeškania dlžníka s úhradou dlžnej sumy a veriteľovi na ne vzniká právo bez toho, aby ich výška musela byť v uznávacom prejave žalovaného bližšie špecifikovaná (nakolko ide o zákonný nárok v zákonnej výške).

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania (teda len 1. v napadnutej časti vo veci samej, kde došlo k tzv. zvyškovému zamietnutiu žaloby a 2. v časti trov konania, v ktorej malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na hoc aj len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, popri tom však najmä so zreteľom k neposkytnutiu /okresným súdom/ dostatočne zrozumiteľných odpovedí na všetky sa ponúkajúce otázky nie aj o možnosť rozhodovania odvolacieho súdu v tejto veci s konečnou platnosťou) a dospel k záveru, že rozsudok v odvolaní dotknutých častiach nemožno považovať za vecne správny.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; podľa písm. h/ rovnakého paragrafu, odseku i zákona potom rovnako rozhodne, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 alebo z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, teda Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek (nieto ešte zmyslupnej) diskusie fakt, že práve opísanou vadou bol postihnutý i rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci (v napadnutej časti). Súd prvého stupňa dôvodil, že postúpenú pohľadávku žalobkyňa nijako nešpecifikovala a zo žaloby a z predložených listín nie je zrejmé, z čoho pozostávala, preto nepriznal úroky z omeškania, nakoľko mu nebol zrejмый dôvod platby, z ktorej bol úrok z omeškania vyčíslený a aký právny dôvod predstavuje uplatnená suma 109 eur. Mal za to, že nebolo jeho povinnosťou vyzývať žalobkyňu na splnenie povinnosti označiť a pripojiť dôkazy. Odvolací súd má ale za to, že takéto zdôvodnenie neposkytuje dostatok dôvodov na podporu spôsobu rozhodnutia zvoleného súdom prvého stupňa v napadnutej časti a je tak i nepreskúmateľné predovšetkým preto, že súd prvého stupňa dostatočne nevysvetlil, prečo bola špecifikácia v žalobe dostatočná pre rozhodnutie o sume 109 eur (tzv. istine) a nedostatočná pre rozhodnutie o úrokoch z omeškania.

Jednou z osobitných náležitostí žaloby je pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, ktoré je prejavom tzv. povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich súd mohol vyvodiť, o čom má rozhodovať. Žalobca tak v sporovom konaní musí v žalobe jasne, stručne a zrozumiteľne uviesť skutkový dej, od ktorého odvodzuje porušenie či ohrozenie svojho subjektívneho práva. Povinnosť uviesť rozhodujúce skutočnosti má veľký význam pri dokazovaní a pri aplikácii a interpretácii právnej normy zo strany súdu (v rámci rozhodovania o veci). Uvedený skutkový dej súd musí subsumovať pod hypotézu príslušnej právnej normy a následne vykonať aplikáciu a interpretáciu práva. Ak je skutkový dej zmätočný, prípadne absentuje vôbec, ide o vadu žaloby odstrániteľnú postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. a aj nesplnenie dôkaznej povinnosti môže byť odstrániteľné takýmto postupom. Iba ak sa takto vadu žaloby odstrániť nepodarí, možno v konaní pokračovať a sankciou za nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti bude spravidla neunesenie tzv. bremena tvrdenia a dôkazného bremena a v sporových konaniach tzv. strata sporu (nutnosť zamietnutia žaloby).

Ak súd prvého stupňa pre zjavné riadenie sa odlišným názorom nepostupoval aj takto, zaťažil konanie tiež druhou variáciou na postup odnímajúci účastníckam konania reálnu možnosť konať pred súdom (popri nedostatkoch odôvodnenia rozsudku). Odvolaciemu súdu za takéhoto stavu vecí ani neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníčok na dvojinštančný proces (zahŕňajúci i vykonávanie základného dokazovania na rozhodujúce otázky v prvom stupni súdov) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.